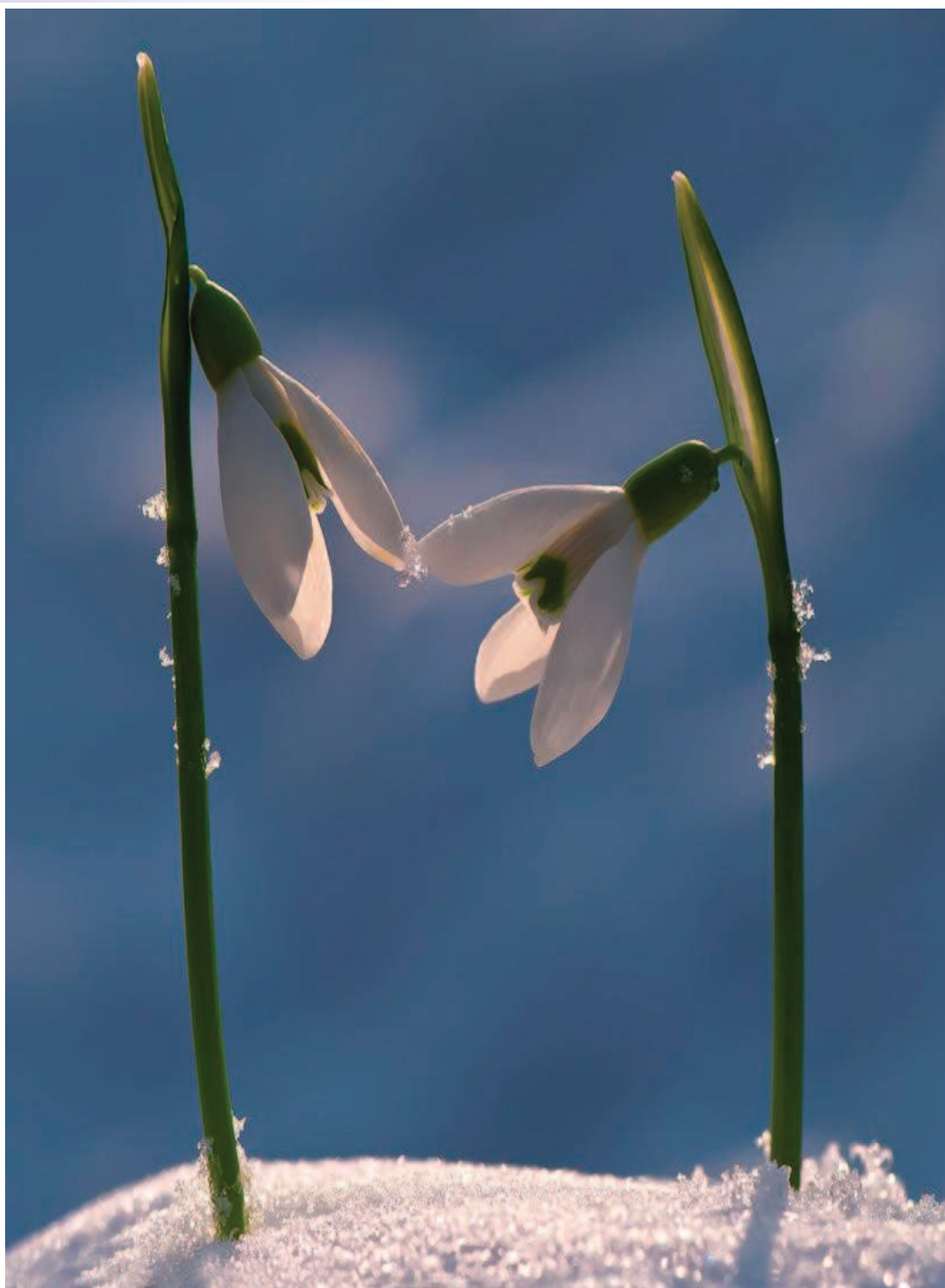

Е-списание за психология**ЕКИП:**

- **Анелия Дудина** - дизайн, организация, материали
- **Людмила Боянова** - организация, материали
- **Манол Манолов** - организация, материали
- **Славомир Славов** - материали
- **Вера Драмова** - материали
- **Росица Михайлова** - материали

Съдържание:

Продължаващо обучение	2
Още една гледна точка по темата	3
Полезно	4
Невроза	5
Риторичен въпрос	6
Характерът	7
Улрих Найсер	8
Интервю	9
Занимавки	11

Всеки е чувал сентенцията: „Човек се учи докато е жив!“, но важи ли това за всеки при всякакви обстоятелства? ... Наблюдавайки заобиколението, без нуждата от емпирични обосновки, бихме могли да направим скромнен извод, че всъщност някои хора, не само, че не се учат докато са живи, ами и престават да отдават значение на случващото се, дори и на първосигнален принцип. Магията на обучението се състои в това, че то е едно от малкото неща, които са заложени освен на ниво Сврџх Аз, то и на ниво То. Във всеки от нас е заложена потребността да се адаптираме, да се учим, да подобряваме... Да сме полезна и гравивна част от

*"В древността хората учили, за да се самоусъвършенстват. Днес - за да смят другите."
Конфуций*

Продължаващо обучение

е в о л ю ц и я т а . На ниво То, обучението и предаването за следващото поколение е в рамките на усвояването на елементарни навици и схеми за оцеляване в единамично и технологично съвремие. На ниво Сврџх Аз, обучението преминава под методическите указания за определена област, сфера на науката. Вероятно е това индивидът да продължи по научната стълбичка нагоре, но не и отделяйки се от познатото, от рамкираното. Посочените до тук начини на обучение са или еволюционно, или социално обособени обучения. Всъщност обучението като такова, би трябвало да включва далеч повече елементи... Какви са променливите за успешното обучение – Мислене и Памет (възприятие и внимание също, но те са на входа, говорим за съществуващото). На първо място бихме могли да изследваме паметта. Нашите спомени не съществуват изолирано в паметта ни, те са свързани с нашето настояще, с всичко, което ни се случва, т.е. просто събитие е способно да ни доведе до преживяване от преди двадесет години без това да може да бъде контролирано. Мисленето също като паметта не борави с ограничени елементи, то борави със схеми и

методики, които са следствие на предишното обучение, както и причинно-следствените връзки, с които сме запознати. Мисленето и паметта са в постоянно взаимодействие. За да мислим, на нас са ни нужни елементи от паметта, но за да запомним, ние трябва да мислим, за да можем да разберем и категоризираме новото събитие или информация. Това, което прави впечатление при взаимодействието между мисленето и паметта е следното – в следствие, най-често налице са нови върпоси. Действителността ни е в последователност: Събитие => Разкодиране => Използване на паметта => Осмисляне => Действие => Нови въпроси. В тази последователност е възможно събитието да спре на всяко едно ниво. Достигнало до степента на осмислянето обаче, налице е въпрос, на който е нужно да се получи „отговор“, за да се затвори събитийния кръг, както и да се изгради причинно-следствената връзка. Именно осмислянето и мисълта в частност, спрямо настоящето, съпоставя вероятностите на бъдещите събития със станалите вече фактаминали такива, за да предвиди и съхрани физическата и духовна цялост на личността. Именно тук се крие и

смисълът на нуждата от продължаващо обучение. Да се запази цялостта на личността. В областта, в която работим или съществуваме, ние постоянно се сблъскваме с нови и нови въпроси, на които трябва да намираме отговори, за да успеем да предвидим в по-голяма степен нашето бъдеще. Ежедневно възникващите въпроси ни карат да търсим нашите отговори къде ли не. Ние искаме да знаем повече за това, или за друго, за да адаптираме ежедневните ситуации към нас самите, да позволим на днешното „утре“, настъпвайки да бъде наше „вчера“, т.е. да сме крачка напред във времето. Често отговорите не се крият в различните книги, сборници и енциклопедии, а в чуждите гледни точки. Истината е, че не фактите, а различната посока в погледите правят нещата различни. Не предметите, а свойството им да пречупват светлината ги прави цветни. Това е идеята на списание „Посока“, да даде един различен поглед върху обстоятелствата. Поглед, който не е фиксиран върху научното, емпирично доказаното, а върху човешкото, върху различния поглед, разбиране на всеки един от нас.

Автор: Манол Манолов

И още една гледна точка по темата...

Радостта от разбирането

Един суфист, даващ наставления на своя ученик, го попитал:
 - Разбра ли?
 - Разбрах! - отвърнал ученикът.
 - Излъга ме. Ако беше разбрал, на лицето ти би грейнала радост. Разбирането не се съдържа в утвърдението т и .

...А "грейването" е толкова по-голямо, колкото повътрешно необходимо и по-страстно търсено е било обяснението. "Наставленията", нещата, идващи с "трябва" и "налага се", "добре би било", "полезно е" задействат определена насъщна енергия... определен вид памет и определен вид мислене... и з к л ю ч и т е л н о необходими - оформящи, а д а п т и р а щ и , п р е д п а з в а щ и , с ъ х р а н я в а щ и . . . опосредстваша... даващи познание, възможност за развитие... и посока на развитието на личността. Съдържанието, обаче - вътрешният изначален и м п у л с . . . и с к р а т а , запалваща и поддържаща огънят на желанието за учене, знаене и оличностяване - е вътре, дълбоко...в центъра... с ъ т в о р я в а щ о - разрушително...не необходимо, а неизбежно, не "даващо", а "представляващо" - и

възможността, и посоката за развитие... самозараждащо се... самодостатъчно... самопогубващо се. Потребността, желанието, да изразя Себе-си, а по този начин и това, което Е... това, което не съзнавам, но усещам с цялото си същество, защото Е с цялата си стихия и първичност и с цялото си съвършенство. Ето това "горене" осветява и най-мрачните кътчета - и на ума, и на сърцето... Духът на радостта излъчва греещата си същност на всички нива... и е заразителен... Във всеки - с различна степен, начин и сила на проявление... Това е противодействието на външните "трябва", на контрола, на изискващия свят-извън-мен. Тази изначално самодостатъчна себесъщност, която не всеки има смелостта да прояви, но всеки притежава... защото Е.

* Позволение да се обяснява *

Поради особеностите на суфистката литература, учителите често давали позволения на достойните хора да я тълкуват. Разбира се, не всички отговаряли на изискванията и имало много суфисти, напредващи в кариерата, които тълкували книгите на майсторите - суфисти. Разказват как веднъж един дервиш разсъждавал

над смисъла на една от поемите на Джами, когато някакъв човек, седящ на първия ред, започнал да клати глава, показвайки все по-явно несъгласие с думите на учения. Всички започнали да поглеждат към чужденеца и накрая дервишът спрял да говори, погледнал го подозрително и попитал:
 - Изглежда не сте съгласни с м е н ?
 - Т а к а е .
 - А имате ли позволение от великия майстор Джами да тълкувате неговите поеми?
 - Н е .
 - Тогава кой сте вие и с какво право се държите така, че поставяте под съмнение думите на толкова достоен човек като мен? - развикал се гневно дервишът.
 - Аз съм Джами - отвърнал непознатият и се скрил в тълпата.

"Ако видите суфист, който говори с тълпата - то той е пуст"
 Джунаид Багдадски

Автор: Росица Михайлова

Конфуций

*“Чух и забравих.
Видях и
запомних.
Преживях и
разбрах.”
Конфуций*

Чух и забравих. Видях и запомних. Преживях и разбрах.

Много хора все още живо ги вълнува живота на другите. Случвало се е да попадна в компания, където основна тема на разговор е живота на хора, които не присъстват – кой какво направил, защо го е направил, тълкувания относно правилността или грешки в действията му, предполагаеми последици и... какво ли още не. Неведнъж съм се питала кое кара тези хора да обръщат такова голямо внимание на живота на другите. Няма м еднозначен отговор – може би нямат достатъчно свои тревоги, може би забравят за тях покрай чуждите такива, може би са затънали в своите проблеми и се чувстват значими, когато „внасят мъдрост“ в живота на другите (отстрани винаги е лесно да се говори – факт)... Може би, може би... може би всъщност няма смисъл да гадая за причините им. Едно е сигурно – полза от това, че вземат отношение по въпроси, засягащи случващото се в живота на други хора, от това, че ги оценяват, а нерядко дори и осъждат, няма. Хората често имат нужда да споделят помежду си. Понякога го правят само с най-близките си хора, друг път – с познати. Това, че някой е решил да ви сподели нещо, би означавало две неща – или за него вашето мнение е важно и е счел

за добре да ви се довери, или е имал нужда да сподели с някого и го е направил с вас. Този човек не го е направил, защото би искал да обсъждате живота му след това с други хора, да го съдите и оценявате. *Чуйте и... „забравете“.*

Онзи ден видях една майка как се разкрещя и удари шамар на нищо неподозиращото хлапе, което изпусна и счупи слънчевите очила на майка си. То мигаше неразбиращо и се чудеше защо го наказват... все пак нали мама му беше дала да си играе с очилата и... Не съдя майката, не съдя и детето – само *видях и запомних*. Видях и запомних изражението на майката, както и това на детето и. Имаше музикант на улицата – някои хора се спираха и пускаха монети в шапката му, други отминаваха. Аз *видях и запомних*... В изречението, което четете в момента, има правописна грешка. Не съдете, *гледайте и запомняйте*, учете се от всичко, което виждате...

Лесно е да осъдите майката – защо удря детето си, за Бога?! Вие родител ли сте? Случвало ли ви се е да избухвате? Вие (както и аз) не знаем защо тази майка е постъпила така. Не е правилно родителите да удрят децата си – така е, но ние не сме тази майка и не знаем защо тя е постъпила така, а

причините могат да бъдат много... Осъдихте ли вече хората, които подминаха музиканта и не му пускаха монета? Ако сте го сторили, не бъдете прекалено строги към себе си. На всеки се е случвало да прави оценки за другите, без дори да се замисля кое ги провокира да правят или да не правят дадено нещо. Много хора сигурно ще ме обявят за неграмотна, защото пиша слято „в момента“, но те не могат да бъдат сигурни дали това е така или грешката ми е допусната по невнимание, нали? :) *Преживейте и разберете* защо всеки от нас действа по определен начин в дадена ситуация. „Влезте в обувките на другия“, повървете малко така, както върви той и тогава вероятно ще го разберете.

Автор: Анелия Дудина

Какво е това невроза?

През 1769 година шотландският лекар Уилям Кълън за първи път ползва терминът „невроза“ като с него обозначава болестите, пораждащи смущения в личността. Именно това понятие възприема и Зигмунд Фройд, като влага в него значение на болест със симптоми, които символизират психичен конфликт от детството, който е изтласкан в несъзнаваното на личността.

Днес е прието под „невроза“ да се разбира това състояние, което е обусловено в повечето случаи от тежко преживявани стресови ситуации, които сриват психическата адаптация, предизвикват изтощение на нервната система, тревога и вегетативни нарушения.

В тази връзка, за основни проявления на неврозата се считат следните:

- тревожност;
- отчаяна или агресивна реакция на незначителни стресови събития;
- лесно изпадане в състояние на плач;
- лесно изпадане в състояние на обидчивост и ранимост;
- зацикляне върху травмиралата психиката ситуация;
- снижени показатели за памет, внимание, способност да се

разсъждава;

- чувствителност към силни звуци, ярка светлина, температурни промени;
- разстройство на съня – трудно заспиване поради превъзбуденост, а сънят е повърхностен и тревожен, в резултат на което не водещ до напиване;
- вегетативни нарушения – прекомерно потене, сърцебиене, проблеми с кръвното налягане;
- сексуални разстройства;

За типични състояния на неврозата се считат перфекционизмът, натрапливостите, хистерията, анорексията, страховата невроза и други, като причините за появата на невроза, обикновено в някаква комбинация по между си, най-често са:

- продължителни психоемоционални и физически натоварвания без възможност за почивка;
- психично изтощение, настъпващо в следствие на невъзможност да се доведат започнатите работи до край;
- генетична предразположеност;
- работохолизъм;
- боледуване;

Неврозите довеждат до силно изразени нарушения в трудоспособността. На засегнатите може да се случи да им е невъзможно

да изпълняват каквато и да било работа. Също така са налице и конфликти с близките и приятелите, тъй като болните са раздрозителни, проявяват нетърпимост, обидчиви са.

Най-разпространеното проявление на неврозата е тревогата. Тя се проявява в следните разновидности:

- Емоционална тревога – постоянни тревожни мисли или тревожни очаквания, опасения за някакви конкретни събития (минали и/или предстоящи).
 - Физическа тревога – невъзможност за отпускане, мускулно напрежение, усещания за усукване в гърдите.
 - Моторна тревога – необходимост от постоянно движение, за да се намали тревогата; постоянно поклащане на крака;
- Лечението на неврозата се осъществява от психиатър индивидуално за всеки болен в зависимост от произхода на заболяването. Само така може да бъде назначено ефективно лечение.

Установено е, че всеки десети страда от една или друга форма на невроза в определен период от живота си...

Автор: Л. Боянова

*В самотата можеш
да загубиш или да
намериш себе си.
Това зависи от
душата ни и от
това как я
приемаме, с
отчаяние или
мъдрост!*

Риторичен въпрос

Вярно, че отдавна мина официалният и празник и реално нямам причина да разсъждавам по темата, но търсейки днес муза да се изявя – се спрях на любовта.

„Какво е това Любов? Знаеш ли?“ Риторичен бил въпросът!

Но това е интересното в живота, че риторичните въпроси понякога могат да извадят навън подтиснати отговори.

Така се стигна и до моето сядане днес пред монитора. Някой нещо си пита ... без да подозира каква услуга ми прави.

Дали заради пролетта или просто най-накрая набрах смелост да дам моя отговор.

Любовта е емоция, която движи мен. По-добре от всяка друга. Изпитвала съм цялата палитра от възможни човешки / животински/ емоции и с ясно съзнание признавам пред себе си, че любовта може да ме накара наистина да сътворя чудеса. Малки и големи. Днес ще започна с малко. Само заради мисълта, че някога съм изпитвала подобна емоция. Представям си какво щеше да е ако в момента я изпитвах. Сигурно щях да катеря Еверест без кислородна маска.

Интересното в случая е, че въпреки усилията и желанието на някого да изпитам такова чувство към него – на практика много рядко се получава.

Защото въпросната любов са я клиширали и дамгосали до такава степен, че ако не се и з п р и щ я о т преекспонирането и... то другият най-вероятен риск за здравето ми е... да умра от скука.

За да предизвика някой това чувство в мен... трябва да има... Въображение. Достойно да си партнира с моето. Да ми го събуди, когато е заспало. Да го съживи, когато е умряло. Въображение никой не може да си купи, „Ъпгрейдне“ или открадне. В друго не мога да се влюбя – и това ми създава сериозни проблеми и дефицит. Но всеки от нас си носи кръста нали?

Не виждам смисъл да самозалъгвам себе си и околните, нито да правя компромиси. Защото ще съм непълноценна... въображението ми ще подаде оставка... а чудесата ми ще са посредствени.

Затова привидно давам израз на безразлично, високомерна персона. Но го правя от хуманитарни подбуди - за да не се хаят хората в опит да проявяват оригиналност. Ако някой предположи, че седя сама, защото не я познавам и съм еманципирана кариеристка – означава, че успешно е паднал зад борда... в опит да ме анализира. Дори да тръгне да се дави - няма да му

хвърлям пояс да го спасявам.

Пред мен стои красив, умен, млад и богат мъж. До девето коляно аристократ /примерно/, говори ерудирано и съдържано, кавалер. Готов е да се просне в локвата, за да премина по гърба му на отсрещният тротоар.

Отсреща ми ръкомаха красив, луд нехранимайко и рисува „Котка качила се на дърво, която скоро няма да слезе, защото кучето отдолу иска нещо да и каже - а тя не желае да го слуша“.

Познайте какво ще се случи? Ще забравя обноски, благородство, обяда в кралският двор и лачените обувки. Ще преджапам през локвата боса и ще отида да открадна картината. Неразумно нали? Но картината ще ми топли душата... а тя любовта там вирее и се чувства удобно. Така че краткият отговора на въпроса е:

Имам много ясна представа какво е Любовта. Закоравял крадец на редки бижута съм... и постоянно надничам по сейфове, където може да е скрита. Ценя я високо. Тя е изворът на неизчерпаема енергия.

Автор: Вера Драмова

Характерът

Характерът е начинът, по който реагираме в различните обстоятелства. Той представлява нашата личност и дори някои автори използват като синоними двете понятия. / характер и личност/. Предопределя нашето поведение в обществото и обществените контакти, нашите чувства и настроенията ни. Характерът зависи от много фактори като темперамента ни, психическите ни нагласи, нервната ни система. Голямо влияние оказват и семейната среда още през детството, след това приятелските кръгове и в по-отдалечен аспект дори и обществото, в което живеем. Понякога сме чували хората да казват „Той или тя е, нервен, упорит, забавен, конфликтен, умен“. Това са признаци на характера и показват трайния ни облик пред нашите познати, приятели,

роднини. Естествено в зависимост от времето, мястото и ситуацията ние реагираме по различен начин, но запазваме някои наши базисни характеристики. Хората са различни и съответно техните характери също. Би могло да се каже, че колкото са хората, толкова и характери има, защото всеки е една отделна вселена.

Много хора казват : „Такъв ми е характерът и не мога да се променя, нищо не мога да направя. Нервен съм, злопамятен съм, това съм, онова съм...“ В същото време такива хора, ако забележат някаква „неизправност“ в характера на другия ще го укорят и ще го накарат да променя поведението си. Да твърдим, че не можем да променим характера си, означава да признаем провала си. Такива хора са инертни, пуснали се по течението на живота. Страхуват се от

нови обстоятелства, издигнали стени, които да попречат на житеските проблеми да се докоснат до тях. Това спира развитието на личността, следователно и промяната в характера.

Противно на това, балансираният човек се изправя смело пред всеки въпрос от живота и винаги дава нужния отговор. Както казва Пиер Дако : „Такъв човек е аристократът на живота. Той може да бъде господар на самия себе си.“

Какъв е изводът? Трябва винаги да се противопоставяме на инертността, за да променяме и да бъдем психически активни. Когато всичките ни действия са импулсивни, това няма как да се случи.

Автор: Славомир Славов

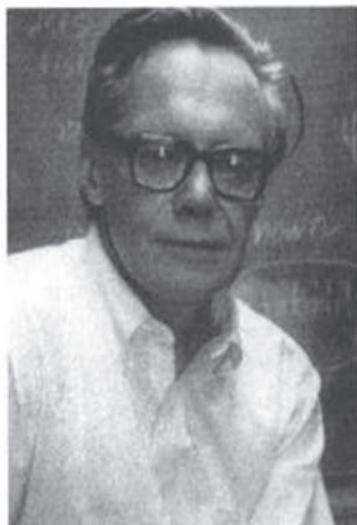
*“Сееш мисъл и
жънеш действие;
сееш действие и
жънеш навик; сееш
навик и жънеш
характер; сееш
характер и жънеш
съдба.”*

Текери

Въпрос към специалиста

Можете да се възползвате от инициативата ни и безплатно да получите отговор от психолог на свой въпрос, който ще бъде публикуван на страниците на списание “Посока”. Не е нужно да ни казвате кой сте, откъде сте и с какво се занимавате, достатъчно е да ни напишете какво Ви притеснява. Съответно ще получите насоки от специалист, относно вариантите за действие от Ваша страна. Психологът не предлага готови решения, той Ви помага сами да намерите най-доброто решение на проблемите си!

Улрих Найсер

Слуховата сетивна памет се нарича и ехтяца - термин, използван от Улрих Найсер за описание на способността на психиката да "чува отново информацията почти като ехо. Това е много кратковременен буфер за съхранение на звуци.

Улрих Найсер

Улрих Найсер е роден на 8 декември 1928 г. в Германия, в град Кил. Неговите родители го довеждат в САЩ, когато той е на 3 годишна възраст.

Първоначално Найсер изучава физика в Харвардския университет, но силно впечатлен от лекциите на Джорж Милър, той се прехвърля да следва психология.

Независимо от растящата популярност по онова време на привържениците на когнитивния подход, Найсер се ориентира към бихевиоризма, а в последствие се превръща в основоположник на когнитивната психология.

Приносът му е в сферата на изучаването на познанието. Определя го като процес, с помощта на който „входящите

сензорни данни са подложени на трансформация, редукция, обработка, натрупване, възпроизвеждане и по-нататъшно използване... Познанието присъства във всички актове на човешка дейност." (Neisser. 1967. P. 4). По този начин определя като обекти на изучаване от когнитивната психология усещанията, възприятията, въображението, паметта, мисленето и всяка друга психическа активност.

В процеса на своята работа Найсер изразява неудовлетвореността си от изследванията в областта на когнитивната психология, провеждани чрез създаване на изкуствени лабораторни условия в ущърб на изучаването на реалните житейски ситуации. Въпреки че е основоположник на когнитивната психология,

Найсер е и най-големият критик.

Чрез своята работа във връзка с когнитивната психология Улрих Найсер способства за преодоляването на множество шаблонни представи и открива нови пътища за постиженията на човешката природа.

Л. Боянова

Е-списание за психология
"Посока"

Интервю с Валентина Петрова: управител и собственик на счетоводна къща "Веста Консулт"

Валентина Петрова

Л.Боянова: Представете на нашите читатели с няколко думи себе си и Счетоводна Къща „Веста Консулт“?

В.Петрова: Аз съм Валентина Петрова-управител и собственик на Счетоводна Къща „Веста Консулт“. На 54 г. съм. Счетоводството е втората завършена от мен в университета специалност. Другите ми специалности са право и минна електромеханика. Счетоводна Къща „Веста Консулт“ започва своята дейност на 12 декември 1990г. Стартирах бизнеса си в зората на демокрацията, когато в България се появиха първите частни фирми (по указ 56). Повече от 20 години „Веста Консулт“ не е спирала да работи в сферата на счетоводството, управление на човешки ресурси (ТРЗ), финансов контрол и право. Счетоводната къща държи както на своите клиенти, така и на своя екип. Аз съм на мнение, че добрият екип е един от най-стойностните ни активи. На всеки наш новоназначен кадър се обръща специално внимание, за да се впише успешно в екипната работа на Счетоводната къща.

Л.Боянова: Влияе ли в

условията на криза наличието или липсата в една фирма на успешна екипна работа?

В.Петрова: Екипната работа е сигурен залог за успешното представяне на фирмата и точното изпълнение на всички договори, най-вече в условия на криза. Когато екипът е добър, всяко решение може да се обогати и развие. Членовете на екипа имат възможността да **п р е д л а г а т** индивидуалните си виждания, а те могат да са много гравивни в конкретната ситуация. Когато икономическата обстановка е сложна, въпросите и проблемите на клиентите стават най-разнообразни. Това изисква широкоспектърни знания, които могат да се получат от обмен на идеи вътре в екипа. В този случай екипната работа е сигурна гаранция за правилните съвети и решения, които се предлагат на клиентите.

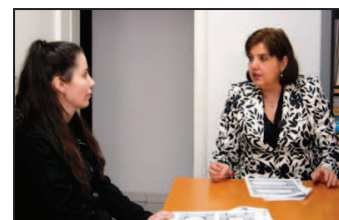
Л.Боянова: Бихте ли споделили какво според Вас е най-важното, за да има екипна работа?

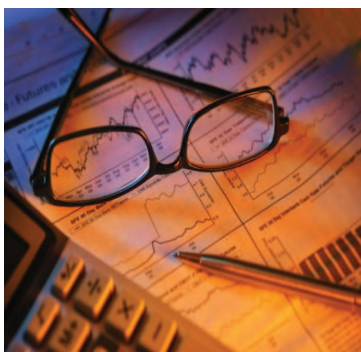
В.Петрова: За да има добра екипна работа е необходим добър професионализъм, но само това не е достатъчно. Другото изключително важно условие е всеки служител да е убеден в

своите качества, както и в тези на колегите си. Необходимо е също всеки един член на екипа да не се страхува да сподели това, което знае и това, което не знае.

Понякога се случва определен служител да е неуверен. Ако той желае да напредне в кариерата си, според него единственото решение е винаги и по всяко време да показва перфектни показатели в работата си. Важното става всички по всякакъв повод да знаят, че съответният служител е непогрешим. В резултат на такова мислене и енергични действия нерядко се случва да се допускат големи грешки, да не кажа фантастични такива. Толерирането на такова мислене и поведение на пръв поглед създава конкуренция и състезателно начало между служителите. На практика обаче това не води нито до по-добро качество, нито до по-добър екип. Причината е, че когато даден служител се почувства изчерпан от към идеи и предложения в работата си, той започва да усеща заплаха, при условие, че неговите колеги точно в този момент има какво да предложат. В този случай усилията вместо към гравивност, се насочват към омаловажаване на приноса на другите. При работата в екип всеки се старее да даде

*Повече информация за
Счетоводна Къща
„Веста Консулт“
можете да получите
на интернет адрес:
www.vesta-bg.eu и
www.vestaconsult.do.am*

Интервю с Валентина Петрова: управител и собственик на счетоводна къща "Веста Консулт"

максималното от себе си. В случая не е важен човекът, а екипът и всички членове на този екип следва да осъзнават това. Ако се постигне победа или голям успех – това е победа и успех на целия екип. Няма по-значими и по-незначими членове на екипа. Всички са еднакво важни и еднакво отговорни. Когато се получи неуспех, то този неуспех е за целия екип. Не се търси персонална отговорност на едно лице. Много може да се говори за екипната работа. Освен добър професионализъм и уменията да се работи в екип, трябва да се обърне внимание и на общочовешките качества на хората. Би било прекрасно, ако хората са почтени и точни, ако общуват по между си внимателно и деликатно, а по отношение на клиентите - отговорно и прецизно.

Л.Боянова: Кои според Вас са най-често

срещаните грешки при ръководенето на екип?

В.Петрова: Най-често срещаните грешки при ръководенето на екип са неспособността да се делегират права и задължения на всеки от членовете на екипа или пък се делегират прекалено много такива. Друга грешка при ръководенето на екип е, когато ръководителят реши да обхване процеса от „А“ до „Я“. В този случай ръководителят на екипа подценява творческото начало на своите колеги, за които отговаря. От друга страна персоналът, за който той отговаря, е демотивиран да проявява инициатива. Всеки върши точно това, което му е казано и по начина, по който му е казано. Така не се използва потенциалът на колективния интелект.

При добра работа в екип 1+1 никога не е равно на 2. Обикновено резултатът е 3

или 4 и повече.

При лоша работа в екип 1+1 винаги е по-малко от 2.

Всеки ръководител трябва да помни, че няма „лош“ и няма „добър“ екип. Това е работната среда, която ние сами изграждаме. Има само подходящи и неподходящи кадри за определена позиция. Когато избираме точните хора, на точното място и толерираме приятелска и мотивираща среда, екипът винаги ще се справя добре с новите предизвикателства.

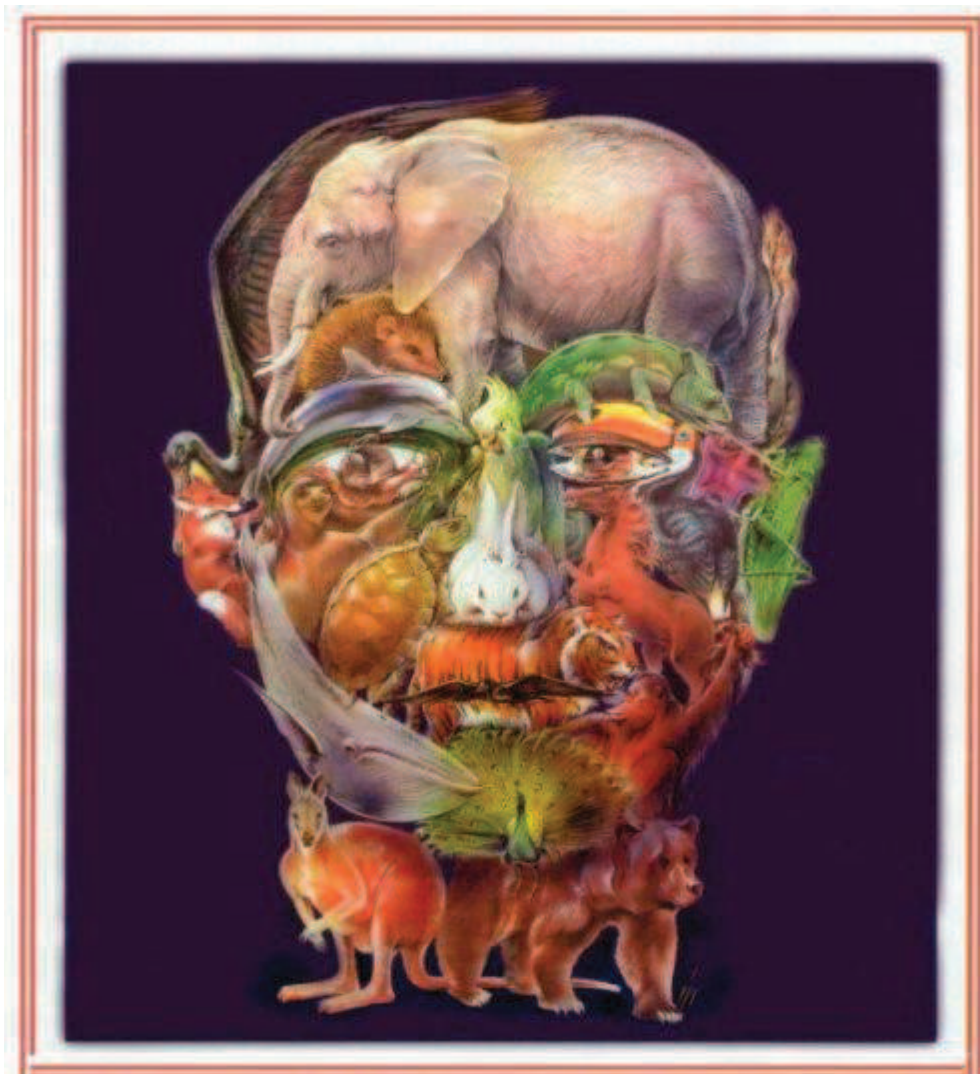
Л.Боянова: Благодаря Ви за точните и изчерпателни отговори, госпожо Петрова.

**Интервюто взе:
Л. Боянова**

*Повече информация за
Счетоводна Къща
„Веста Консулт“
можете да получите на
интернет адрес:
www.vesta-bg.eu и
www.vestaconsult.do.am*

Занимавки

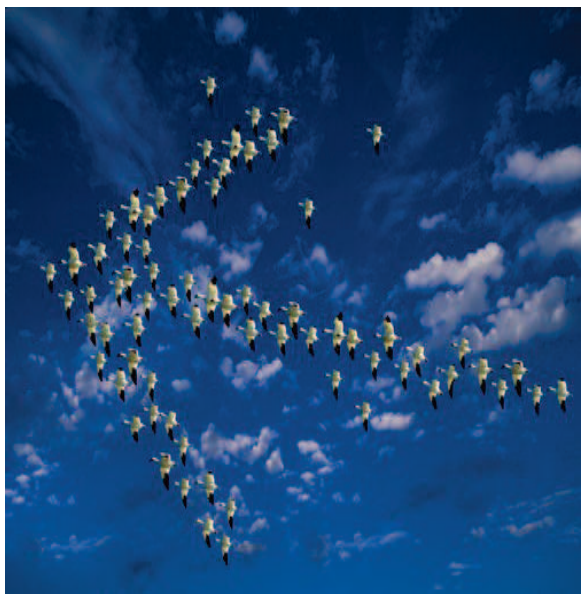
Професор по психология обяснява:
- Най-добрият начин да изкарате едно момиче от депресия е да я целунете.

Глас от залата:

- Това ми харесва! Професоре, а можете ли да ми кажете как да я докараме до състояние на депресия?

Мъж се обажда на секретарката в лудница и пита кой е в осемнайсега стая.

- Никой - отвърща тя.
- Чудесно - възкликва мъжът. - Значи съм успял да избягам!

Ψ
Посока

Безплатно е-издание на списание
за психология

**Пишете ни на e-mail:
spisaie.posoka@gmail.com**

Официална страница на списанието

<http://spisanie-posoka.hit.bg/>

Намерете ни във Facebook

<http://facebookgroup-spisanieposoka.tk>
- група на списанието

<http://facebookpage-spisanieposoka.tk> - страница на
списанието

Намерете ни в Google+

<https://plus.google.com/u/0/b/117903894211434500761/>

Лични сайтове на създателите на
списанието:

Анелиа Дудина—
<http://slance20.ovo.bg/>

Людмила Боянова—
<http://psychology-bg.ucoz.com/>

Манол Манолов—
<http://www.e-terapevt.com/>

Споделете

В тази рубрика можете да (раз)кажете на нас и всички останали онова, което никъде другаде и на никой друг не можете. Имате история, която не можете да споделите с никого, искате да изкрещите, че обичате някого или че той ви е наранил и какво ли още не – пишете ни на e-mail: spisanie.posoka@gmail.com и ние ще ви дадем трибуна за това! :)